

РЕШЕНИЕ

№ 7514

гр. София, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8328** по описа за **2022** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 20043007 от 17.06.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 4-ти състав, постановено по НАХД № 4173/2021 г., е потвърдено Наказателно постановление (НП) № НП 00027/22.02.2021 г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на Е. М. Х., на основание чл. 173, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

Решението е обжалвано от санкционираното лице, чрез адв. Д., като с доводи за неправилност и незаконосъобразност се претендира отмяната му. От касационната инстанция се иска постановяването на ново решение, с което да се отмени НП. Изложени са съображения, че въззивният съд неправилно не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, като се претендира маловажност поради по-ниската обществена опасност на случая в сравнение с обичайните нарушения от този вид. В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител. От процесуалния

представител на същия е постъпила писмена защита, в която се аргументира основателността на касационната жалба. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение за две инстанции.

По делото е депозиран писмен отговор по касационната жалба от процесуалния представител на председателя на КПКОНПИ, с който се оспорва нейната основателност. Излагат се съображения за постановяване на съдебния акт при отсъствие на отменителни основания. В съдебно заседание изложените съображения се поддържат от юрк. К., която претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

При извършена на 18.08.2020 г. от гл. специалист в дирекция „Публичен регистър“ при КПКОНПИ проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници ежегодни декларации за имущество и интереси на задължените по ЗПКОНПИ лица, било констатирано, че Е. Х., в качеството си на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПКОНПИ – председател на Общински съвет – [община], не е подал ежегодна декларация за имущество и интереси по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ за предходната 2019 г. пред КПКОНПИ в законоустановения срок, а именно до 15 май на текущата година, който срок, съгласно §49а от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИППП, обн. в ДВ бр. 28 от 24.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./ е удължен до един месец от отмяната на извънредното положение, а именно до 15.06.2020 г. Процесната декларация е била подадена на 20.08.2020 г. При условията на чл. 40, ал. 2 ЗАНН и в присъствието на двама свидетели бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № ПР-335/26.08.2020 г. Деянито било квалифицирано като нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ. Въз основан на АУАН било издадено НП, предмет на производството пред СРС, с което на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на Е. Х. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд е приел от правна страна, че АУАН е съставен, съответно НП е издадено от компетентни органи и съдържат необходимите реквизити. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, извършването на нарушението е безспорно установено, наказанието е законосъобразно определено в минимален размер и не е налице

маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Решението е правилно.

Районният съд е изследвал подробно всички релевантни за спора обстоятелства, като е изложил изключително пространни и задълбочени мотиви. Съдът подробно е обсъдил възраженията в жалбата, с която е бил сезиран, и аргументирано ги е преценил като неоснователни. Изложените мотиви и направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия касационен състав.

Правилен е изводът, че Е. Х. е нарушил разпоредбата на чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, като не е подал ежегодна декларация по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ в законоустановения срок. Нормата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ вменява в задължение на лицата, заемащи публични длъжности, да подават декларация за имущество и интереси до 15 май – за предходната календарна година, а разпоредбата на чл. 35, ал. 1, т. 2 от същия закон конкретизира вида на декларацията. В процесния случай безспорно се установява, че за касатора, като задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПКОНПИ, а именно председател на общински съвет - [община], е възникнало задължение до 15.05.2020 г. да подаде ежегодната си декларация. Съгласно §49а от ПЗР на ЗМДВИППП пред 2020 г. срокът е удължен до един месец от отмяната на извънредното положение. При това положение, срокът за подаване на декларацията за 2019 г. е изтекъл на 15.06.2020 г. По делото не е спорно, че такава декларация е подадена със закъснение на 20.08.2020 г. С подаването на декларацията повече от два месеца след изтичане на законоустановения срок не може да се приеме, че е спазен законът, тъй като задължението не е надлежно изпълнено. В този смисъл, безспорно е налице извършено от формална страна нарушение на разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, което е обявено за административно нарушение и подлежи на санкциониране съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ.

Неоснователни са възраженията на касатора относно приложението на чл. 28 ЗАНН по отношение на нарушения от вида на процесното. Преценката дали извършеното административно нарушение е маловажен случай се прави с оглед на засегнатите от деянието обществени отношения, липсата или незначителността на причинените в резултат от деянието общественоопасни последици, всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност: време, място, обстановка на извършването му, наличието или липсата на данни за други извършени нарушения.

В конкретиката на настоящия казус, съдебният състав намира, че отрицателното въздействие на осъщественото от касатора деяние върху засегнатите обществени отношения е значително, поради което използването на репресия се явява обществено оправдано. До този извод се стига предвид факта на продължителния период на бездействие от страна на задълженото лице, в резултат на което, при закъснение повече от два месеца, защитените обществени отношения са били засегнати с достатъчно висок интензитет, което само по себе си се явява отегчаващо обстоятелство, изключващо възможността случаят да бъде квалифициран като маловажен. Настоящата инстанция споделя и изложеното от СРС досежно подаването на декларацията от задълженото лице не по собствена инициатива, а под влияние на извършваната му проверка и в резултат на изпратената му покана за явяване за

образуване на административнонаказателно производство. С оглед на това, степента на обществената опасност на деянието не е по-ниска от тази на обичайните случаи на нарушения по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ.

Посоченото в разпоредбата на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ наказание, изразяващо се в засягането на имуществената сфера на сочения за нарушител, е със значителен размер в сравнение с повечето наказания, предвидени в други закони. Очевидно волята на държавата е насочена не само към това да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред, но най-вече към въздействие и предупреждение на други лица да не вършат подобни нарушения, предвид значимостта на засегнатите посредством нарушението елементи от реда на държавно управление. В случая е важна същността на засегнатите с противоправното деяние обществени отношения. Касае се за задължения, чрез изпълнението на които се постига осветляването на придобитите имущества от лицата, заемащи висши държавни длъжности, съответно поставянето им в конфликт на интереси при или по повод на изпълняваната от тях служебна дейност. Целта на законодателя безспорно е насочена към това да се повиши доверието на гражданското общество в държавните органи и институции.

Неоснователни са и възраженията на касатора, че с писмо от председателя на КПКОНПИ с изх. № ЦУ 01/7630/15.05.2020 г. (вх. № ОС-327/19.05.2020 г. на Общински съвет – 3.) е бил подведен, че не следва да подава декларация. Разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 32 ЗПКОНПИ изброява поотделно председателите на общинските съвети и общинските съветници. Ето защо е неправилна защитната теза на касатора по полученото писмо изх. № ЦУ 01/7630/15.05.2020 г. на КПКОНПИ, тъй като безспорно от съдържанието му се установява, че писмото касае единствено общинските съветници. От задължението за подаване на ежегодна декларация за 2019 г. по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ не са освободени председателите на общинските съвети, независимо от липсата на промяна в имуществото им за релевантната година.

Като не е подал декларация по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение, съответно санкционирано с нормата на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, както правилно е приел районният съд.

Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН е обсъдена както в НП, така и в съдебното решение, и правилно е приета за неприложима в настоящия случай, който следва да се определи като типичен от този вид нарушения. Не представляват смекчаващи обстоятелства наличието на подадена декларация по чл. 38, ал. 1, т. 1 ЗПКОНПИ, нито липсата на промяна в имущественото състояние, предвид естеството на засегнатите обществени отношения. В тази връзка, не се споделят доводите на касатора относно прекомерната тежест на наказанието, което е определено в законоустановения минимум, установен от законодателя, съобразно значимостта на засегнатите обществени отношения.

С оглед изложеното, обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Предвид това, то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответната страна за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважена. Същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 5 ЗАНН.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20043007 от 17.06.2022 г. на СРС, НО, 4-ти състав, по НАХД № 4173/2021 г.

ОСЪЖДА Е. М. Х. да заплати на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество сумата в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща разноси по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.